

LUCIFER

av Gunnar Ekelöf

I natten

skall du inte mer låta förråda dig

På morgonen

När Tuppen av Skugga gal sitt ljudlösa skri

skall du inte tre gånger låta förneka dig

Du, på vilken Trotsets församling är byggd

av oss som känner igen varann utan att känna varann,

du skall vara på andra sidan tro och förnekelse!

Men om ditt rike av Ljus ännu skimrar därnere

då skall du se framför dig det renaste ansikte

du kan minnas av Tyrannens och småtyrannernas rike:

Den lilla tjänande systemen i Spalato

hennes som sopade golvet under kupolen

av förföljarens tepidarium, omgjort till kyrka

och som medan du betraktade valvet och sedan såg ner

såg upp i förundran från hink och sopning, på dig:

Ett rent ansikte mot ett som bränts rent

ett oskrivet blad mot ett blad med utplånad skrift

båda med innehåll som bara kan läsas utan bokstäver

Hennes ansikte hade en hud som oblat, men med rosor

av detta livet, av många liv före detta —

Ögon förundrade och liksom underverk i sig själva

Minnet av detta ansikte bland alla ansikten

skall jag behålla och bära inom mig, alltid

Så mäktig, nämligen, är den oförklarliga Skönheten

att den inte har bruk för namn eller annan kunskap

Att utan ord byta blickar och gå sina vägar

kan vara mer än att byta löftesringar. Okänd

ändå igenkänd lyste du i Natten jag en gång ville ge Ljus!

— Därför ser jag mig ofta med hennes ögon, och hoppas
att också hon någon gång skall se sig med mina.